

ga, mis naeole armust olli Moisast antud.
Se olli kerwade, wette laggumisse aial.
Weski jures olli kõrts. Tomas olli wilja
jahwatanud ja piddi koid minnema, agga
wõttis weel enne kõrtsus tâis ennast lakkuda
ja jahhudgi ka raiškada. Nüüd hakkas
joobast peast õhto pole jõe peale koid min-
nema. Hobbone murdis sisse; Tomas pid-
di hoost aitma, agga isse wâssind ei os-
kand, eggas saand korda, ja kukkus isse jäe-
alla, kus hobbone hâddas jalgega tedda
peksis. Temina karjumisse peale tulli rah-
was obbiks, tömbasid kül tedda ja hoost
wee seest wâlja, agga Tomal olli pea - laes
hobbose rauast suur haaw, ja kûlm wesisti
ollti tedda ni tuimaks teinud, et ta jo keleto
oli, ja monne tuñni párrast seál kõrtsus,
kuhho teised tedda õlge peale pannid, hinge
heitis! Nenda sai ta ällitselft omma jomis-
se läbbi surma, 32 aastat wanna, kest om-
ma parraja ea sees; naene ja nelli last jáid
temmasti maeseks járrele, jc — kuhho
läks temma hing? —

Oh, minno armas ma - rahwas, kas
peksite kül sedda jutto valleks aima? —
ehk sedda kahjo ja önnetust, mis Halliko-
Tomal sündis, mitte temma jomisse - süüks
arwama? Oh, ãrge olge pitkaldased sedda
usküma, mis uâte allati ennese rahwa selt-
sis sündirad. Iggas waldas, iggas kül-
las leiate Tema sarnatsid, kes jemisse läb-
bi ennast hulka saatwad ja leisugun hâdda
ja willetsust ennese kaela peale isse koggu-
wad. Jubba mitto rikkas maia läks se
läbbi waeseks ja lehwaks, jubba mitto ter-
we innimenne rikkus se läbbi terwist ja ram-
mo ãrra; jubba mitto moistlik innimenne
trôttis se läbbi moistust ja meelt kautada ja
hâbbematta ja murjatumat tööd tehha; jubba
mitto sai se läbbi wargusse ja mu patto kum-
po, ja ellas liggimeste pahhandusseks. Us-
kuge sedda töveste, et se teie ennese heaks tul-
leb, kui jominne ja lakkuminne teil keeldab-
se. Ei teie tõ woi korda miina, ei teie
Elo woi Jummal, eggas inuimeste ees

Ibl.